

Părtași de natură divină - esența soliei 1888

Marti, 2 ianuarie 2007

Gili Cârstea

Temelia planului de mântuire, descoperit în Hristos, a fost unirea dintre natura divină și cea umană. Aceasta este esența doctrinei sanctuarului care trebuie să aducă Biserica Adventistă în luminile rampei.

Lubitorii soliei 1888 își pun întrebarea legitimă dacă părtășia de natură divină are vreo legătură cu solia 1888, și dacă Dumnezeu a confirmat, prin serva Sa, acest adevăr profund și esențial pentru ultima generație.

Deși până în 1888 referirile ei la acest subiect sunt rare și sumare, făcând doar simple trimiteri la citatul biblic (2 Petru 1:4), după sesiunea de la Minneapolis ea a revenit în sute de pasaje asupra acestui subiect, folosind expresii categorice, a căror semnificație nu poate fi pusă în discuție.

La un an și câteva luni după sesiunea de la Minneapolis, într-o prezentare la Battle Creek, ea condamnă în termeni aspri atitudinea conducătorilor bisericii față de lumina pe care au respins-o în 1888. Cuvântarea ei, intitulată "Cum să abordăm un punct de doctrină controversat" (29 ian 1890), descoperă de fapt esența și concluzia logică unde ar fi trebuit să ducă solia 1888, dacă ei ar fi avut atitudinea corectă față de lumina nouă trimisă prin frații Waggoner și Jones. Ea vorbește elocvent despre cheia neprihănirii lui Hristos, despre subiectul central al sanctuarului descoperit în persoana Omului Isus Hristos.

"Am primit scrisori în care se afirma că Hristos nu putea să aibă aceeași natură ca omul, deoarece, dacă ar fi avut, El ar fi căzut în fața aceluiași ispitiri."

Cu adevărat acesta a fost atunci un puternic "punct controversat" al bătăliei din jurul neprihănirii lui Hristos, și el continuă să fie la fel de controversat și astăzi. Ascultați răspunsul ei, răspuns în deplin acord cu solia 1888:

"Dacă El nu a avut natura omului, atunci nu poate fi exemplul nostru. Dacă El nu era părtaș de natura noastră, atunci nu putea fi ispitit așa cum a fost omul. Dacă El nu putea să cedeze ispitei, atunci nu poate fi ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă că Hristos a venit să poarte bătăliile ca om, în locul omului. Ispitirea și biruința Sa ne spun că omenirea trebuie să copieze Modelul; omul trebuie să devină părtaș de natură divină."

Acestea sunt cuvinte extrem de puternice, și care așează o temelie sigură pentru solia 1888 ca realizare a noului legământ. Ascultați cum continuă să așeze înaintea bisericii taina lui Dumnezeu:

“În Hristos, divinitatea și omenescul erau combinate. Divinitatea nu a fost degradată de omenesc; divinitatea și-a păstrat locul, dar omenescul, fiind unit cu divinul, a rezistat celei mai fierbinți încercări a ispitirii în pustie... El S-a prins de tronul lui Dumnezeu, și nu există bărbat sau femeie care să nu aibă acces la același gen de ajutor prin credință în Dumnezeu. Omul trebuie să devină părtaș de natură divină.”

Ea continuă să descopere secretul neprihănirii lui Hristos, insistând că doar pe aceeași cale va ajunge și omul la neprihănire:

“Hristos, prin exemplu propriu, a arătat că omul poate sta în integritate. Oamenii pot avea o putere spre a rezista răului – o putere pe care nici pământul, nici moartea, nici iadul nu o pot controla; o putere care îi va așeza în poziția de a birui așa cum a biruit Hristos: Divinitatea și omenescul trebuie să fie unite în ei.”

Asemenea afirmații puternice se repetă în sute de locuri în scrierile ei, în anii care au urmat. Solia 1888 făcea o conexiune vitală între neprihănirea lui Hristos și sanctuar, iar Ellen White a văzut-o în toată splendoarea ei, mult mai profund chiar decât solii prin care ea a fost transmisă. Unirea dintre natura divină și natura umană, legătură stricată în Eden, trebuia să devină “nunta” descrisă în Apocalips, iar Hristos era Garantul că așa ceva se va întâmpla, și Modelul pe care să-L urmeze poporul lui Dumnezeu.

Dar frații nu au dorit să țină pasul cu lumina, în ciuda părerilor de rău că s-au împotrivit soliei Domnului. Acum stăteau în fața unor acuzații cărora nu le puteau răspunde, cu întreaga responsabilitate a amânării încheierii lucrării apăsând pe umerii lor:

“Cum puteți ști că Dumnezeu nu oferă dovezi proaspete ale adevărului, așezându-le într-un cadru nou, ca să poată fi pregătită calea Domnului? Ce planuri ați făcut voi ca lumina nouă să pătrundă în mijlocul poporului lui Dumnezeu? Ce dovezi aveți că Dumnezeu nu a trimis lumină copiilor Săi?” (The 1888 EGW Materials, 533-535 – 29 ian 1890).

La aceeași întâlnire de la Battle Creek, la câteva zile, vocea ei tuna din nou deasupra adunării cu autoritate crescândă, expunând cea mai mare calamitate care s-a abătut vreodată asupra bisericii, și care și-a întins umbra malefică până în zilele noastre:

“Știi că au fost făcute eforturi – o influență contrară – de a îndepărta lumina, lumina pe care Dumnezeu încerca să o aducă asupra noastră cu privire la neprihănirea lui Hristos; dar, dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, acesta este adevărul, fraților. Este adevărul pe care fiecare dintre voi trebuie să-l primească, dacă nu dorește să fie lăsat în întuneric, uscat ca piscurile Ghilboa, fără rouă sau ploaie.”

“Credeți că eu, la fel ca cei zece leproși, voi păstra liniște și nu îmi voi ridica glasul să proclam neprihănirea lui Hristos, să îl laud și să-L slăvesc? Încerc să vă prezint și vouă aceste lucruri, ca să puteți vedea și voi dovezile pe care le văd eu, dar se pare că vorbele mele dispar în aer. Cât timp va dura această stare? Cât timp se vor menține bărbații din inima

lucrării împotriva lui Dumnezeu? Cât timp îi va mai susține poporul de aici în această poziție? Fraților, dați-vă la o parte din drum! Luați mâinile de pe chivotul Domnului, și lăsați ca Duhul Sfânt să vină și să lucreze cu mare putere. Sunt decisă să stau tare la postul datoriei mele. Poate voi cădea, la fel cum a căzut soțul meu, dar trebuie să fac o lucrare pentru Dumnezeu. Trebuie să fac o lucrare pentru veșnicie” (The 1888 EGW Materials, 536-544 – 3 feb 1890).

Eforturile de a îndepărta lumina despre neprihănirea lui Hristos nu au încetat să fie făcute nici astăzi, iar ele continuă să mascheze așteptarea febrilă a lui Dumnezeu de a realiza nunta cu o generație a poporului Său. Este vizibilă “influența contrară” prin care sanctuarul este redus la o schiță profetică, în timp ce realizarea lui glorioasă – unirea dintre divin și uman în marea zi a ispășirii – este ignorată complet.

Cât timp va mai dura această stare?